

226

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 18 grudnia 1976 r.

o pięcioletnim narodowym planie społeczno-gospodarczym na lata 1976—1980.

Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w dążeniu do urzeczywistnienia podstawowego celu socjalizmu, jakim jest zapewnienie stałego wzrostu poziomu materialnych, socjalnych i kulturalnych warunków życia społeczeństwa

— przyjmując, że realizacja tego celu wymaga dalszego umacniania socjalistycznych stosunków produkcji, rozwijania potencjału ekonomicznego, usprawniania procesów gospodarowania oraz podnoszenia jakości pracy we wszystkich działach gospodarki,

— stojąc na gruncie ciągłości strategii społeczno-gospodarczej dekady lat siedemdziesiątych, wyrażającej się w kojarzeniu stałej poprawy warunków i jakości życia społeczeństwa z rozwojem gospodarki narodowej,

— kierując się zasadą pogłębiania procesów integracyjnych z państwami członkami Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej,

— uwzględniając dotychczasowe osiągnięcia społeczno-gospodarcze oraz wysoką aktywność polityczną i zawodową społeczeństwa, rosnący poziom wiedzy ogólnej i specjalistycznej ludności pracującej, jako istotne czynniki rozwoju,

— realizując zadania wyznaczone przez Konstytucję Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej,

postanawia, że w latach 1976—1980 do głównych kierunków działania należą:

- 1) konsekwentna realizacja wytyczonej na VI i rozwiniętej na VII Zjeździe Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej polityki społeczno-gospodarczej, która uzyskała poparcie Naczelnego Komitetu Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego i Centralnego Komitetu Stronnictwa Demokratycznego, jak też Ogólnopolskiego Komitetu Frontu Jedności Narodu, uznającej za podstawowy cel stałą poprawę warunków życia społeczeństwa w drodze rozwoju produkcji materialnej i poprawy jakości pracy; realizowanie tej polityki w sposób dostosowany do zmieniających się zewnętrznych i wewnętrznych warunków ekonomicznych,
- 2) zapewnienie dalszej poprawy materialnych, socjalnych i kulturalnych warunków życia społeczeństwa, przede wszystkim przez zwiększenie dochodów pieniężnych ludności uzyskiwanych z tytułu pracy, sprzedaży produktów rolniczych, jak również przez dalszy wzrost świadczeń socjalnych,

3) pełniejsze zaspokajanie zapotrzebowania na towary i usługi, a także rozwój budownictwa mieszkaniowego i urządzeń w dziedzinie ochrony zdrowia, oświaty, kultury, turystyki i wypoczynku,

4) kontynuowanie rozbudowy i modernizacji potencjału ekonomicznego, przy dostosowywaniu działalności inwestycyjnej do aktualnych możliwości gospodarki narodowej,

5) zapewnienie odpowiedniego tempa rozwoju produkcji materialnej, a zwłaszcza produkcji przemysłowej, przy pełnym wykorzystywaniu możliwości zaopatrzeniowych z produkcji krajowej oraz możliwości uzyskania surowców i materiałów kooperacyjnych z importu, w tym:

— w przemyśle należy kontynuować zmiany strukturalne w celu zapewnienia możliwie najwyższego wzrostu produkcji na zaopatrzenie zarówno rynku, jak i na eksport, z równoczesnym kontynuowaniem procesu unowocześniania i poprawy jakości produkcji, w oparciu o stały postęp naukowo-techniczny i nowe technologie,

— w rolnictwie należy zapewnić zagospodarowanie i racjonalne wykorzystanie wszystkich gruntów uprawnych, dążąc do zwiększenia w strukturze zasiewów udziału zbóż i roślin przemysłowych oraz zwiększania ich plonów i produkcji; w hodowli natomiast należy podjąć działania mające na celu zahamowanie tendencji spadkowych, odbudowanie pogłowia bydła i trzody chlewnej oraz przywrócenie tendencji rozwojowych,

6) zwiększenie wymiany towarowej z zagranicą oraz poprawa jej efektywności przez maksymalizowanie eksportu oraz racjonalizowanie importu, z jednoczesnym zapewnieniem niezbędnego importu zaopatrzeniowego, a w zakupach inwestycyjnych priorytetu w imporcie urządzeń i maszyn niezbędnych do kontynuacji i realizacji przedsięwzięć modernizacyjnych,

7) realizowanie polityki pełnego zatrudnienia, zapewnienie pracy młodzieży wchodzącej w wiek produkcyjny oraz racjonalne gospodarowanie kadrami,

8) tworzenie warunków do przyrostu zatrudnienia w rolnictwie, a także na rzecz rozwinięcia w gospodarce uspołecznionej usług dla ludności oraz aktywizacji rzemiosła,

- 9) poprawa jakości pracy we wszystkich dziedzinach produkcji materialnej i niematerialnej, osiągnięcie wydatnej poprawy efektywności gospodarowania, zwłaszcza przez utrwalenie wysokiego tempa wzrostu wydajności pracy i zwiększenie jej udziału w przyroście produkcji, bardziej efektywne i racjonalne gospodarowanie kadrami oraz surowcami i materiałami, lepsze wykorzystanie majątku produkcyjnego, poprawa jakości produkcji,
- 10) harmonijny rozwój gospodarki, likwidowanie napięć oraz umacnianie równowagi ekonomicznej w gospodarce, a w szczególności równowagi pieniężno-rynkowej, handlu zagranicznego, inwestycji i zaopatrzenia, zwłaszcza przez odpowiednią do wzrostu siły nabywczej ludności podaż towarów i usług, dostosowywanie inwestycji do potrzeb i możliwości gospodarki narodowej, rozwijanie eksportu i racjonalny import, przestrzeganie ustaleń planu w gospodarowaniu kadrami, środkami finansowymi i materialnymi, rozwinięcie działań mających na celu wzmocnienie dyscypliny organizacyjnej i ładu w miejscu pracy, jak też prawidłowe zagospodarowanie przestrzenne kraju,
- 11) tworzenie warunków zapewniających obronność kraju i bezpieczeństwo publiczne.

Mając na uwadze zapewnienie realizacji powyższych celów i kierunków społeczno-gospodarczego rozwoju, Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej ustala następujące podstawowe założenia i proporcje planu na lata 1976—1980:

I. DOCHÓD NARODOWY

1. Zakłada się, że dochód narodowy wytworzony w 1980 r. powinien wzrosnąć w stosunku do 1975 r. o 40—42%. Ilekroć w dalszych postanowieniach jest mowa o procencie wzrostu w 1980 r., rozumie się przez to porównanie z wykonaniem planu w 1975 r.

2. Podstawowym czynnikiem wzrostu dochodu wytworzonego powinien być rozwój produkcji materialnej, zwłaszcza w przemyśle, rolnictwie, budownictwie, transporcie i łączności.

3. Przyjmuje się, że dochód narodowy do podziału, w związku z koniecznością przejścia od ujemnego salda obrotów towarowych z zagranicą w 1975 r. do salda dodatniego w 1980 r., będzie wzrastał w tempie wolniejszym niż dochód wytworzony. Podział dochodu narodowego powinien zapewnić wzrost funduszu spożycia w 1980 r. o około 31%. Udział nakładów inwestycyjnych netto średnio w latach 1976—1980 wyniesie 26,7%.

II. POZIOM ŻYCIA SPOŁECZEŃSTWA

A. Przychody pieniężne ludności

1. W latach 1976—1980 powinien następować dalszy wzrost poziomu życia społeczeństwa w drodze systematycznego zwiększania dochodów realnych ludności i świadczeń socjalnych, a także rozwoju sfery konsumpcji społecznej.

Wyплаты z funduszu płac w 1980 r. po uwzględnieniu wzrostu zatrudnienia i średniej płacy wyniosą 839 mld zł, to jest wzrosną o 37%. Zakłada się, że płaca realna wzrośnie o 16—18%.

2. Zakłada się, że dochody ludności z tytułu pieniężnych świadczeń społecznych w 1980 r. wyniosą około 155 mld zł, to jest wzrosną o około 70%, w tym wypłaty

emerytur i rent wyniosą ponad 113 mld zł, to jest wzrosną o ponad 80%.

3. Szacuje się, że przychody pieniężne ludności rolniczej ze sprzedaży państwu produktów rolnych wyniosą w 1980 r. 266 mld zł, to jest wzrosną o około 55%.

B. Zaopatrzenie rynku w towary i usługi

1. Należy zapewnić dostawy towarów i usługi na poziomie odpowiadającym rosnącym dochodom ludności.

2. Za podstawowe zadanie należy uznać realizację programu wyżywienia, w związku z czym dostawy artykułów żywnościowych powinny być zwiększone o około 41%.

3. Należy zapewnić zwiększenie dostaw przemysłowych artykułów konsumpcyjnych nieżywnościowych o ponad 66%, a artykułów niekonsumpcyjnych (materiały budowlane, środki produkcji dla rolnictwa itp.) o ponad 79%.

4. W celu osiągnięcia zakładanego poziomu spożycia łączne dostawy towarów na zaopatrzenie rynku w 1980 r. powinny wynieść 1.400 mld zł, to jest zwiększyć się o około 60%.

5. Należy wzbogacać i rozszerzać asortyment towarów dostarczanych na rynek, zwiększając, stosownie do potrzeb ludności, udział artykułów o wyższym stopniu przetworzenia oraz wyrobów nowych, zmodernizowanych, o wysokich walorach użytkowych.

6. Należy zapewnić dalsze zwiększenie dostaw artykułów na cele produkcji rolnej oraz materiałów budowlanych, przeznaczonych na potrzeby wsi i indywidualnego budownictwa mieszkaniowego ludności, usprawniając jednocześnie handel tymi artykułami.

7. Należy rozwijać wszelkiego rodzaju usługi świadczone ludności przez jednostki gospodarki uspołecznionej oraz rzemiosło zgodnie z zaaprobowanym przez Sejm programem rozwoju usług. Wartość świadczonych usług powinna zwiększyć się w 1980 r. o około 65%, w tym usługi bytowe powinny zwiększyć się dwukrotnie. W szczególności należy rozwijać usługi, na które popyt rośnie najszybciej, a mianowicie usługi motoryzacyjne, pralnicze, naprawcze sprzętu gospodarstwa domowego, usługi rolnicze, w tym mechanizujące prace polowe i omlotowe, chemizacyjne, budowlano-instalacyjne i turystyczno-wypoczynkowe.

C. Budownictwo mieszkaniowe i gospodarka komunalna

1. Należy zapewnić wydatną poprawę zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych ludności, m.in. przez dalszy rozwój metod uprzemysłowionych i doskonalenie istniejących systemów budownictwa. Jednocześnie należy kontynuować politykę zwiększania udziału ludności w finansowaniu budownictwa mieszkaniowego.

2. Należy wybudować co najmniej 1.525 tys. mieszkań o powierzchni użytkowej 93,7 mln m², co stanowi w porównaniu z ubiegłym pięcioleciem wzrost o prawie 49%, licząc w m² powierzchni użytkowej mieszkań, oraz dodatkowo 50 tys. mieszkań dla załóg górniczych. Ponadto należy tworzyć warunki materialno-techniczne do dalszego szybkiego rozwoju budownictwa mieszkaniowego w okresie po 1980 r.

3. W celu dalszej poprawy warunków mieszkaniowych, jak również właściwego gospodarowania zasobami mieszkaniowymi należy kompleksowo modernizować stare zasoby mieszkaniowe.

4. Należy zapewnić dalszą poprawę w zaspokajaniu potrzeb ludności w dziedzinie usług komunalnych przez dalszy rozwój tych urządzeń oraz lepsze ich wykorzystanie. Jednocześnie należy zapewnić uzbrojenie terenów przeznaczonych pod zabudowę, a także usprawnić komunikację miejską.

D. Oświata, kultura, ochrona zdrowia, opieka społeczna, turystyka

1. W dziedzinie oświaty i wychowania należy zapewnić warunki do wdrażania od 1978 r. reformy systemu edukacji narodowej oraz dopływu kadr kwalifikowanych stosownie do rosnących potrzeb gospodarki narodowej.

Należy rozszerzać zasięg wychowania przedszkolnego, zwłaszcza na wsi, rozbudowywać sieć zbiorczych szkół gminnych, a także kontynuować proces dokształcania nauczycieli oraz unowocześniania pomocy naukowych i podręczników.

Należy doskonalić strukturę szkolnictwa ponadpodstawowego, zapewniając miejsca dla absolwentów szkół podstawowych, dostosowując ją lepiej do potrzeb gospodarki narodowej. W szczególności należy zwiększyć rozmiary szkolenia na potrzeby gospodarki żywnościowej.

2. W szkolnictwie wyższym należy zapewnić podnoszenie poziomu jakościowego, sprawności i efektywności kształcenia, dostosowując równocześnie strukturę kwalifikacji studiujących do potrzeb rozwoju nowoczesnej gospodarki. Należy nadal poprawiać bazę socjalną i dydaktyczno-naukową szkół wyższych.

Liczba studentów na studiach wyższych powinna wynieść w 1980 r. ogółem około 470 tys. osób, w tym na studiach dziennych około 290 tys. osób i na studiach dla pracujących około 180 tys. osób.

3. W dziedzinie kultury i sztuki należy zapewnić sprzyjające warunki do rozwoju różnorodnych form twórczości wzbogacających socjalistyczne, patriotyczne i humanistyczne treści kultury narodu. Należy również zapewnić odpowiednią poprawę bazy materialnej placówek kulturalnych w celu dalszego rozwoju kultury i sztuki, upowszechniania ich osiągnięć oraz rozwijania w szerszym stopniu odpłatnych usług kulturalnych dla ludności, świadczonych przez kina, teatry i instytucje muzyczne, estradowe itp.

4. W dziedzinie ochrony zdrowia i opieki społecznej należy zapewnić dalszą poprawę stanu zdrowotnego społeczeństwa, m.in. przez rozwój i podniesienie na wyższy poziom profilaktyki oraz dalszy rozwój i lepsze wykorzystanie istniejącej bazy materialnej i kadr służby zdrowia. W tym celu należy między innymi oddać do użytku 27 tys. nowych łóżek w szpitalach ogólnych i klinicznych.

Szczególne uwagi należy zwrócić na dalszy rozwój i usprawnienie działalności przemysłowej służby zdrowia, wzmocnić walkę z chorobami zawodowymi i społecznymi oraz zapewnić realizację programu walki z chorobami nowotworowymi.

5. W dziedzinie organizacji wypoczynku i turystyki należy dążyć do stworzenia ludziom pracy, ich rodzinom, a szczególnie młodzieży, lepszych warunków do wypoczynku, rekreacji i podnoszenia sprawności fizycznej przez zwiększenie liczby miejsc w ogólnodostępnych ośrodkach turystycznych, wczasowych i wypoczynkowych.

Należy rozwijać ogólnie dostępne ośrodki turystyczne, a w tym zwłaszcza motele, campingi i miejsca biwakowania.

E. Ochrona naturalnego środowiska i gospodarka wodna

1. W dziedzinie ochrony naturalnego środowiska należy skutecznie przeciwdziałać wzrostowi zagrożenia wynikającego z rozwoju działalności gospodarczej, a zwłaszcza eliminować niekorzystne uboczne skutki rozwoju niektórych gałęzi przemysłu.

2. Należy zwiększyć tempo zalesiania i zadrzewiania kraju, rekultywacji i przebudowy terenów leśnych zagrożonych szkodliwym oddziaływaniem przemysłu, melioracji przeciwerozyjnych, a także rekultywacji zdewastowanych gruntów rolnych oraz przedsięwziąć skuteczne działania organizacyjne i techniczne, zmierzające do ograniczenia uciążliwości hałasu i wychwytywania emitowanych do atmosfery szkodliwych gazów.

3. W celu uzyskania w latach 1976—1980 dalszej poprawy w gospodarce wodnej, a zwłaszcza w zakresie zaopatrzenia ludności, przemysłu i rolnictwa w wodę oraz stanu zabezpieczenia kraju przed powodzią, należy zapewnić przyrost zdolności ujęć wodnych o około 15 mln m³ na dobę, przyrost pojemności zbiorników wodnych o około 520 mln m³, budowę i modernizację około 900 km wałów przeciwpowodziowych oraz uregulowanie około 5.000 km rzek i potoków.

W celu zapewnienia zwiększenia dyspozycyjnych zasobów wodnych na potrzeby gospodarki narodowej po 1980 r. należy rozpocząć budowę zbiorników wodnych o łącznej pojemności około 530 mln m³.

Równocześnie należy wzmocnić działania mające na celu likwidację marnotrawstwa wody oraz racjonalizację jej zużycia.

III. PRODUKCJA MATERIALNA

A. Przemysł

1. Należy zapewnić utrzymanie odpowiedniej dynamiki wzrostu produkcji przemysłowej, wykorzystując w pełni możliwości zaopatrzenia w surowce i materiały oraz elementy kooperacyjne z produkcji krajowej oraz z importu, dbając równocześnie o dostosowanie poziomu oraz struktury produkcji do zmieniających się potrzeb gospodarki narodowej. W szczególności należy rozwijać produkcję przeznaczoną na zaopatrzenie rynku oraz na eksport, zwracając uwagę przede wszystkim na wysoką jakość produktów zarówno przemysłowych, jak i spożywczych. Rozwój stosunków handlowych z zagranicą wymaga zwrócenia bacznej uwagi na dynamiczny rozwój produkcji wyrobów o wysokim standardzie przeznaczonych na eksport. Produkcja na cele zaopatrzenia materiałowo-technicznego powinna być zwiększana w stopniu odpowiadającym rzeczywistemu zapotrzebowaniu gospodarki, a produkcję na cele inwestycyjne należy dostosować do potrzeb wynikających z realizowanych inwestycji.

2. Wartość sprzedaży wyrobów własnej produkcji i usług przedsiębiorstw przemysłowych powinna osiągnąć w 1980 r. poziom 3.325 mld zł, co stanowi wzrost o 48—50%, w tym dostawy na zaopatrzenie rynku wewnętrznego powinny osiągnąć poziom 1.074 mld zł, to jest wzrosnąć o około 57%, a dostawy na eksport powinny wynieść 549 mld zł, co oznacza wzrost o 86%.

3. Wartość sprzedaży wyrobów własnej produkcji i usług przedsiębiorstw przemysłowych według gałęzi powinna osiągnąć w 1980 r. następujący poziom:

Wyszczególnienie	1980 r. w mld zł	Wskaźniki wzrostu 1980 1975
Przemysł ogółem	3.325	148—150
w tym:		
— paliwowo-energetyczny	ok. 314	135
— metalurgiczny	„ 292	137
— elektromaszynowy	„ 964	167
— chemiczny	„ 344	165
— mineralny	„ 119	146
— drzewno-papierniczy	„ 165	155
— lekki	„ 460	148
— spożywczy	„ 598	137

4. Osiągnięcie założonego poziomu i struktury produkcji powinno się odbywać między innymi w drodze harmonijnego rozwoju poszczególnych gałęzi i branż przemysłu, lepszego wykorzystania zdolności produkcyjnych, poprawy relacji między nakładami a efektami przy zdecydowanej poprawie jakości produkowanych wyrobów.

W tym celu należy w szczególności:

- 1) zapewnić optymalne wykorzystanie istniejących zdolności produkcyjnych i rezerw,
- 2) ulepszać jakość produkowanych wyrobów i dostosowywać ją do wymogów rynku zagranicznego oraz potrzeb rynku wewnętrznego,

- 3) usprawniać organizację procesów produkcyjnych, wprowadzając w szerszym zakresie mechanizację i automatyzację,
- 4) usprawniać gospodarkę materiałami i surowcami, obniżyć zużycie materiałów na jednostkę produkcji oraz zmniejszać koszty własne,
- 5) rozszerzać zakres koncentracji i specjalizacji produkcji w celu uzyskania wyższych efektów produkcyjnych,
- 6) wprowadzać do produkcji na szerszą skalę nowe procesy technologiczne umożliwiające szybkie osiągnięcie znacznych efektów ekonomicznych,
- 7) zapewniać szybkie wdrażanie do produkcji i/ dalsze doskonalenie zakupionych licencji,
- 8) skracać okresy osiągania projektowych zdolności produkcyjnych w nowych i modernizowanych obiektach przemysłowych,
- 9) dążyć do uzyskania wysokiego standardu jakości i nowoczesności wyrobów, w tym również materiałów i półproduktów,
- 10) podnosić efektywność pracy przedsiębiorstw przemysłowych przez dalsze upowszechnianie normatywnego rachunku kosztów.

5. Produkcja podstawowych wyrobów przemysłowych powinna osiągnąć w 1980 r. następujący poziom:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1980 r.	Wskaźniki wzrostu	
			1980 1975	1980 1970
Węgiel kamienny	tys. ton	207.500	120,9	148,1
Energia elektryczna	mld kWh	135	138,9	209,2
Stal surowa	tys. ton	22.200	148,0	188,2
Wyroby walcowane gotowe	tys. ton	16.400	149,1	201,6
Miedź	tys. ton	430,0	173,0	595,6
Łożyska toczne	mln sztuk	150,0	157,6	291,8
Obrabiarki skrawające do metali	mln zł cen zbytu	9.640,0	185,2	310,1
Urządzenia do automatycznej regulacji i sterowania	mln zł cen zbytu	7.700,0	143,5	494,4
Urządzenia elektronicznej techniki obliczeniowej	mln zł cen zbytu	11.150,0	179,8	219,7
Samochody osobowe	tys. sztuk	350,0	215,9	545,6
Ciągniki kołowe dwuosiove	tys. sztuk	122,0	212,0	351,3
Tabor transportu rybołówstwa morskiego oraz tabor techniczny i specjalny portowo-morski	mld zł	28,0	145,0	291,4
Odbiorniki telewizyjne	tys. sztuk	1.390	143,1	225,6
w tym: do odbioru programów w kolorze	tys. sztuk	300	10,6 razy	.
Nawozy azotowe w N ₂	tys. ton	1.850	120,8	179,6
Nawozy fosforowe w P ₂ O ₅	tys. ton	1.143	123,2	190,8
Tworzywa sztuczne	tys. ton	875	203,2	391,1
Włókna chemiczne	tys. ton	267,3	121,4	193,1
w tym: syntetyczne	tys. ton	172,4	141,8	320,4
Cement	tys. ton	28.600	154,2	234,8
Meble	mln zł cen zbytu	59.740	192,4	429,3
Papier i tektura	tys. ton	1.640	130,4	170,6
Tkaniny bawełniane i bawełnopodobne	mln m	1.044,4	112,6	118,6
Tkaniny wełniane i wełnopodobne	mln m	142,8	115,0	144,3
Obuwie (bez gumowego)	mln par	156	119,6	145,3
Produkty uboju zwierząt rzeźnych	tys. ton	2.447	113,3	186,5

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1980 r.	Wskaźniki wzrostu	
			1980 1975	1980 1970
Drób bity	tys. ton	336	196,5	514,5
Masło	tys. ton	271	140,7	213,1
Cukier	tys. ton	2.390	139,9	172,2
Sery dojrzewające	tys. ton	110	133,2	255,2
Sery twarogowe	tys. ton	220	170,0	319,8
Czekolada i wyroby czekoladowane	tys. ton	166,5	135,8	282,7
Mąka pszenna	tys. ton	2.597	113,3	139,8
Makarony	tys. ton	138,2	197,7	239,1

B. Rolnictwo i leśnictwo

1. Podstawowym zadaniem rolnictwa jest realizacja zadań wynikających z programu rozwoju gospodarki żywnościowej, a zwłaszcza zwiększenie produkcji zwierzęcej i roślinnej do rozmiarów zapewniających dalszy postęp w zaspokajaniu potrzeb żywnościowych społeczeństwa oraz przemysłu przetwórczego. Należy położyć nacisk na przewycięzanie trudności powstałych w rolnictwie w ostatnich latach oraz zapewnić odbudowę i powiększenie stanu pogłowia bydła i trzody chlewnej.

2. Zgodnie z programem przyjętym na IV Plenum Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej należy kontynuować w rolnictwie politykę gospodarczą pobudzającą rozwój i intensyfikację produkcji we wszystkich sektorach rolnictwa, a w szczególności:

- 1) przyspieszać unowocześnianie wsi i rolnictwa, popierając rozwój gospodarstw indywidualnych, intensyfikujących produkcję rolną, a zwłaszcza podejmujących specjalizację; zapewnić tym gospodarstwom możliwości powiększania obszaru użytków rolnych, a także zakupu ciągników i maszyn rolniczych,
- 2) kontynuować przemiany strukturalne w rolnictwie, rozwijając zespołowe formy gospodarowania rolników i umacniając państwowe gospodarstwa rolne, spółdzielnie produkcyjne i spółdzielnie kółek rolniczych,
- 3) zwiększać udział gospodarki uspołecznionej w zaspokajaniu potrzeb gospodarki żywnościowej,
- 4) rozwijać i popierać specjalizację produkcji w gospodarstwach zapewniających wysoką produkcję towarową,
- 5) popierać i rozwijać formy kooperacji gospodarstw indywidualnych z gospodarką uspołecznioną.

3. Realizacja tych zadań wymaga w szczególności:

- 1) racjonalnego zagospodarowania użytków rolnych we wszystkich sektorach oraz efektywniejszego wykorzystania środków produkcji,
- 2) dalszej intensyfikacji produkcji roślinnej, a zwłaszcza wzrostu produkcji zbóż i roślin przemysłowych, między innymi przez zwiększenie ich udziału w strukturze zasiewów, intensywne nawożenie i racjonalną agrotechnikę, wprowadzenie nowych, bardziej wydajnych odmian oraz wykorzystanie innych czynników plonotwórczych,
- 3) pełniejszego wykorzystania istniejących stanowisk inwentarskich w gospodarstwach indywidualnych oraz rozwoju budownictwa inwentarskiego w gospodar-

stwach uspołecznionych, zwłaszcza dla bydła i trzody chlewnej,

- 4) poprawy zaopatrzenia rolnictwa w środki produkcji, w tym zwłaszcza w maszyny i sprzęt rolniczy, umożliwiający postęp techniczny oraz zwiększanie stopnia mechanizacji prac ciężkich i pracochłonnych,
- 5) rozwoju usług produkcyjnych dla rolnictwa, zwłaszcza dla gospodarstw indywidualnych, a szczególnie w dziedzinie uprawy roli, chemizacji i sprzętu zbiorów,
- 6) zwiększania roli i udziału kwalifikowanych kadr w organizowaniu produkcji rolniczej oraz efektywniejszego udziału służby rolnej we wdrażaniu postępu technicznego.

4. Ważnym zadaniem w rozwoju rolnictwa jest kontynuowanie procesu przebudowy społeczno-ekonomicznej przez poprawę struktury gospodarstw chłopskich i rozwój uspołecznionych form gospodarowania.

5. Szacuje się, że w 1980 r. produkcja globalna rolnictwa wzrośnie o 16—19%, w tym produkcja roślinna o 20—23%, a produkcja zwierzęca o 13—16%.

6. Zakłada się, że plony zbóż osiągną w 1980 r. poziom 30—31 q z ha, oleistych 22,5 q z ha, buraków cukrowych 330 q z ha i ziemniaków 200—210 q z ha.

7. Szacuje się, że pogłowia zwierząt gospodarskich w 1980 r. osiągnie następujący poziom: bydła 14—14,3 mln sztuk, trzody chlewnej około 21—22 mln sztuk.

8. Dostawy podstawowych środków produkcji dla rolnictwa powinny kształtować się następująco:

- 1) dostawy ciągników, maszyn i sprzętu rolniczego, licząc w wartości dostaw, powinny w 1980 r. wynieść 44,6 mld zł, co oznacza wzrost o 99%,
- 2) dostawy ciągników powinny wynieść około 107 tys. sztuk, co oznacza wzrost dwu- i półkrotny,
- 3) dostawy nawozów mineralnych powinny wynieść w 1980 r. 4.720 tys. ton w czystym składniku, co zapewni zużycie nawozów mineralnych na poziomie 250 kg w przeliczeniu na 1 ha użytków rolnych.

9. W leśnictwie należy uzyskać dalszą poprawę produktywności gospodarki, zapewniając równocześnie realizację następujących zadań:

- 1) wykonanie zalesień i odnowień sztucznych w latach 1976—1980 na powierzchni około 508 tys. ha,
- 2) wykonanie zabiegów pielęgnacyjnych w 1980 r. w drzewostanach na obszarze około 585 tys. ha,

- 3) zasadzenie w latach 1976—1980 w ramach programu zadrzewiania kraju około 58 mln sztuk drzewek,
- 4) pozyskanie drewna — grubizny w 1980 r. około 23,0 mln m³.

C. Budownictwo

Zakłada się, że globalne rozmiary robót budowlano-montażowych, wynikające z planu inwestycyjnego oraz planu remontów, osiągną w 1980 r. wartość 513 mld zł. Realizacja tego zadania wymaga:

- 1) koncentracji i pełnego wykorzystania potencjału wykonawczego, głównie w obiektach kontynuowanych, oraz ograniczenie liczby jednocześnie czynnych placów budowy,
- 2) dostosowania zdolności produkcyjnych budownictwa do zadań wynikających z programu inwestycyjnego w układzie terytorialnym, zwłaszcza w rejonach o dużej koncentracji robót, z uwzględnieniem realizacji inwestycji modernizacyjnych,
- 3) efektywniejszego wykorzystania sprzętu budowlanego i środków transportowych, jak również usprawniania organizacji robót na placach budowy, przy równoczesnej poprawie jakości wykonawstwa, szczególnie w budownictwie mieszkaniowym,
- 4) usprawnienia gospodarki materiałami, a zwłaszcza zwiększenia oszczędności w zużyciu paliw, energii, stali, drewna i cementu.

D. Transport i łączność

1. Należy zapewnić poprawę w zaspokajaniu potrzeb gospodarki narodowej na przewozy ładunków oraz poprawę stopnia zaspokojenia potrzeb na przewozy pasażerskie i usługi łączności.

2. Przewozy ładunków w transporcie publicznym i branżowym (bez transportu morskiego) powinny wynieść w 1980 r. 1.941 mln ton, z czego kolejami normalnotorowymi 535 mln ton, a transportem samochodowym zorganizowanym w przedsiębiorstwach 1.317 mln ton.

3. W komunikacji pasażerskiej należy zapewnić poprawę regularności kursowania pociągów, podniesienie jakości i sprawności obsługi podróżnych oraz przewozy pasażerów transportem publicznym w 1980 r. w liczbie około 4 mld pasażerów, z czego w przewozach kolejowych około 1,2 mld osób, a w przewozach samochodowych 2,7 mld osób.

4. Należy położyć szczególny nacisk na modernizację infrastruktury komunikacyjnej kraju i potencjału przewozowego, poprawę efektywności i wydajności pracy we wszystkich gałęziach transportu oraz wdrażanie postępu technicznego i organizacyjnego, przy jednoczesnym zapewnieniu odpowiedniej jakości usług przewozowych i obniżeniu kosztów własnych.

5. W realizacji programu modernizacji transportu kolejowego należy zwiększyć udział linii zelektryfikowanych w ogólnej długości linii eksploatowanych z 23,5% w 1975 r. do około 31,5% w 1980 r. Jednocześnie należy modernizować i rozbudowywać sieć kolejową, węzły i stacje, mechanizować prace przeładunkowe, w szczególności na podstawowym układzie sieci Polskich Kolei Państwowych, a w działalności remontowej zapewnić dalszą poprawę stanu technicznego taboru i nawierzchni kolejowej.

6. Na drogach kołowych należy kontynuować budowę dróg szybkiego ruchu na trasach: Kraków—Katowice—Wrocław oraz Warszawa—Poznań, a także kontynuować program modernizacji i rozbudowy sieci dróg państwowych i dróg najbardziej obciążonych ruchem. Gęstość dróg o nawierzchni twardej powinna wynieść w 1980 r. około 48,7 km na 100 km².

7. W transporcie lotniczym należy dążyć do dalszego rozwoju przewozów zagranicznych oraz usprawnienia komunikacji krajowej.

8. W transporcie wodnym śródlądowym należy kontynuować modernizację górnej Odry i Kanału Gliwickiego oraz realizować kanalizację górnej Wisły. Przewozy ładunków żegluga śródlądową powinny wynieść w 1980 r. co najmniej 27 mln ton.

9. Przewozy ładunków morską flotą handlową powinny wynieść w 1980 r. 48 mln ton.

W portach morskich należy kontynuować modernizację potencjału przeładunkowego oraz zapewnić przeładunki towarów w wielkościach wynikających z potrzeb handlu zagranicznego i obrotów tranzytowych.

10. Należy zapewnić dalszy wzrost zaspokojenia potrzeb w zakresie usług łączności przez dalszy rozwój telekomunikacji, poczty i urzędzeń nadawczych radio i telewizji. Pojemność central telefonicznych powinna się zwiększyć o około 600 tys. numerów, a przyrost liczby abonentów powinien wynieść około 510 tys. Powinien też nastąpić dalszy rozwój potencjału radio i telewizji.

IV. ŚRODKI I CZYNNIKI REALIZACJI ZADAŃ PLANU

A. Zatrudnienie i płace oraz poprawa jakości pracy

1. Podstawowym kierunkiem działania w dziedzinie zatrudnienia jest realizacja polityki pełnego zatrudnienia, zapewnienie pracy młodzieży wchodzącej w wiek produkcyjny, jak też racjonalne gospodarowanie kadrami, poprawa jakości i dyscypliny pracy zarówno w produkcji materialnej, jak i w sferze pozamaterialnej oraz racjonalne gospodarowanie funduszem plac. Należy położyć nacisk na optymalne rozmieszczenie pracowników według działów, gałęzi i branż, z uwzględnieniem przekroju regionalnego, doskonalenie organizacji pracy i zapewnienie dalszego wzrostu wydajności pracy.

2. Należy kontynuować działania zapewniające:

- 1) doskonalenie struktury kształcenia w dostosowaniu do potrzeb gospodarki,
- 2) racjonalne zatrudnienie młodzieży wchodzącej w wiek produkcyjny przy jednoczesnym efektywnym wykorzystaniu kwalifikacji zawodowych pracowników już zatrudnionych oraz prawidłowy przebieg adaptacji zawodowej nowo przyjmowanych pracowników,
- 3) wzmocnienie dyscypliny pracy, zarówno w sferze produkcji materialnej, jak i niematerialnej,
- 4) wprowadzanie postępu technicznego i nowoczesnych technologii, podejmowanie na większą skalę mechanizacji i automatyzacji procesów produkcyjnych, lepszą organizację pracy i wzrost społecznej wydajności pracy,
- 5) prawidłowy dopływ kadr kwalifikowanych dla rolnictwa.

3. Szacuje się, że przyrost zatrudnienia netto w gospodarce narodowej wyniesie w okresie pięciolecia

1.100 tys. osób. Przewiduje się, że liczbę zatrudnionych w gospodarce społecznej (bez uczniów) w 1980 r. wyniesie około 12,3 mln osób, co oznacza wzrost o ponad 5%.

4. Zakłada się, że w wyniku poprawy organizacji pracy, zwiększenia technicznego uzbrojenia pracy oraz wzrostu poziomu kwalifikacji zatrudnionych wydajność pracy w przedsiębiorstwach przemysłowych powinna wzrosnąć o około 45%, a w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych o 49%.

B. Inwestycje

1. Podstawowym zadaniem planu inwestycyjnego jest kontynuacja procesu intensywnego rozwoju i modernizacji potencjału wytwórczego gospodarki narodowej z położeniem głównego nacisku na:

- 1) systematyczne rozwijanie bazy materialnej gospodarki żywnościowej,
- 2) realizację programu budownictwa mieszkaniowego i związanych z nim urządzeń komunalnych, rozbudowę bazy służby zdrowia, w tym głównie szpitali, z maksymalnym zaangażowaniem środków Narodowego Funduszu Ochrony/Zdrowia,
- 3) kontynuowanie rozbudowy i unowocześniania zdolności produkcyjnych przemysłu, szczególnie w dziedzinach będących nośnikami postępu technicznego, a także zwiększenie wydobycia surowców, paliw i produkcji energii elektrycznej.

Należy szczególnie preferować przedsięwzięcia modernizacyjne, powiększające zdolności produkcyjne przy niskim nakładzie robót budowlano-montażowych. Wśród inwestycji polegających na budowie lub rozbudowie zakładów należy preferować przedsięwzięcia związane ze zwiększeniem i poprawą jakości produkcji towarów rynkowych i usług oraz rozwojem produkcji eksportowej.

2. Ustala się globalne wielkości nakładów inwestycyjnych w gospodarce narodowej na kwotę 3.207 mld zł, w tym nakładów inwestycyjnych w gospodarce społecznej na kwotę 2.938 mld zł.

C. Zaopatrzenie i gospodarka materiałowa

1. Głównym zadaniem w dziedzinie gospodarki materiałowej jest dalszy wzrost efektywności zużycia paliw, energii, surowców i materiałów oraz zmniejszenie nakładów na jednostkę produkcji. Wzrost ten powinien być osiągnięty m.in. przez wykorzystanie osiągnięć postępu naukowo-technicznego, a zwłaszcza przez wdrażanie i upowszechnianie nowych konstrukcji wyrobów i technologii wytwarzania, rozwój produkcji materiałów o wysokich parametrach użytkowych i podnoszenie jakości wyrobów.

2. Poprawa efektywności gospodarowania paliwami, energią, surowcami i materiałami w przemyśle powinna zapewnić obniżenie udziału kosztów materiałowych w wartości sprzedaży wyrobów własnej produkcji i usług o ponad 9% oraz w budownictwie o około 3%.

3. Realizacja tych zadań wymaga:

- 1) wykorzystania w gospodarce rezerw ujawnionych w wyniku realizacji uchwały II Plenum Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej w sprawie powszechnego wykorzystania rezerw społeczno-gospodarczych,

2) wdrożenia do produkcji na szeroką skalę nowych, materiałooszczędnych technologii i konstrukcji,

3) zwiększenia dyscypliny w gospodarce materiałowej zgodnie z programem racjonalizacji zużycia podstawowych materiałów i surowców.

D. Socjalistyczna integracja i współpraca gospodarcza z zagranicą

1. Generalnym założeniem w rozwoju międzynarodowych stosunków ekonomicznych Polski w latach 1976—1980 powinna być intensyfikacja międzynarodowej współpracy gospodarczej oraz wykorzystywanie w zwiększonym stopniu możliwości stwarzanych przez międzynarodowy podział pracy, zwłaszcza w ramach wspólnoty państw członków Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej.

2. Podstawowe znaczenie dla dalszego rozwoju gospodarczego kraju powinno mieć pogłębienie socjalistycznej integracji gospodarczej państw członkowskich Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej oraz przygotowanie i realizacja wieloletnich kierunkowych programów współpracy. Szczególnie ważnym zadaniem jest wzajemne skoordynowanie dostaw podstawowych surowców i paliw oraz pogłębienie specjalizacji i kooperacji w podstawowych gałęziach przemysłu.

3. Wartość wzajemnej wymiany towarowej Polski z państwami członkami Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej powinna wzrosnąć co najmniej o około 70% w stosunku do ubiegłego pięcioletcia.

4. Współpraca z państwami członkami Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej powinna koncentrować się przede wszystkim na pogłębianiu polskiej specjalizacji w produkcji, rozwijaniu kooperacji przemysłowej, szczególnie w przemyśle elektromaszynowym, oraz rozbudowie wspólnym wysiłkiem bazy surowcowej.

5. Szczególne znaczenie we współpracy z państwami socjalistycznymi mają nasze stosunki ze Związkiem Socjalistycznych Republik Radzieckich. W toku współpracy ze Związkiem Socjalistycznych Republik Radzieckich należy zapewnić możliwości zwiększenia importu takich ważnych surowców jak ropa naftowa, gaz ziemny, rudy żelaza i żelazostopy, azbest, celuloza oraz dostaw wielu kompletnych obiektów, maszyn i urządzeń do modernizacji naszej gospodarki. Specjalizacja i kooperacja przemysłowa powinna objąć szereg dziedzin przemysłu, szczególnie elektromaszynowego, zwłaszcza elektroniczną technikę obliczeniową, automatykę i aparaturę pomiarową, obrabiarki, przemysł lotniczy, maszyny budowlane i inne.

6. W stosunkach z państwami rozwijającymi się głównym kierunkiem działania powinno być kojarzenie korzyści ekonomicznych wynikających z wzajemnych obrotów towarowych z pomocą techniczno-organizacyjną w rozwoju tych państw.

7. Współpracę gospodarczą z rozwiniętymi państwami kapitalistycznymi należy kontynuować na zasadach wzajemnych korzyści, wykorzystując w tym celu nowe wieloletnie porozumienia o kooperacji przemysłowej i współpracy w wybranych dziedzinach gospodarki.

E. Handel zagraniczny

1. Podstawowym zadaniem handlu zagranicznego jest dalszy rozwój wymiany międzynarodowej w celu uzyskania surowców i materiałów niezbędnych dla przemysłu

i innych działów gospodarki narodowej, a zwłaszcza dostaw maszyn i urządzeń do realizacji zadań inwestycyjnych oraz wzbogacania asortymentu towarów rynkowych.

2. Należy stwarzać warunki do maksymalnego zwiększenia eksportu przez wykorzystywanie wszelkich rezerw do rozwoju produkcji eksportowej oraz poprawy jej nowoczesności i jakości. Równocześnie należy wnikliwie analizować zmiany cen na rynkach zagranicznych i wykorzystywać korzystną koniunkturę dla zwiększenia efektywności obrotów towarowych i usługowych.

3. Należy dążyć do zapewnienia dalszego rozwoju specjalizacji produkcji i nawiązywania międzynarodowych trwałych więzi kooperacyjnych, a zwłaszcza w przemyśle elektromaszynowym i chemicznym.

4. Wartość eksportu ogółem w 1980 r. powinna wynieść blisko 59 mld zł dewizowych, to jest wzrosnąć o ponad 75%, w tym wyrobów przemysłu elektromaszynowego 26,5 mld zł dewizowych, to jest wzrosnąć o około 98%.

5. Zakłada się, że wartość importu ogółem przekroczy poziom 52 mld zł dewizowych, to jest wzrośnie o około 26%, z czego import wyrobów przemysłu elektromaszynowego powinien wynieść 21,4 mld zł dewizowych, to jest wzrosnąć o około 28%.

F. Rozwój nauki i techniki

1. Należy szerzej wykorzystywać w praktyce dorobek nauki i techniki w celu modernizowania procesów technologicznych i wyrobów oraz dalszego podnoszenia efektywności gospodarowania, zwiększać rolę oraz udział nauki i techniki w kształtowaniu przemian społeczno-gospodarczych kraju.

2. Prace badawcze i rozwojowe powinny wiązać się z głównymi celami społecznego i gospodarczego rozwoju, a w szczególności koncentrować się na wybranych kierunkach i problemach wynikających z rządowych programów badawczo-rozwojowych, mających na celu podwyższenie poziomu technicznego i nowoczesności, poprawę jakości produkowanych wyrobów oraz dalszy intensywny rozwój gospodarki.

3. Realizacja zadań planu powinna w większym niż dotychczas stopniu opierać się na wykorzystaniu krajowych osiągnięć nauki i techniki. Należy również tworzyć sprzyjające warunki do wszechstronnej współpracy naukowo-technicznej z zagranicą, zwłaszcza ze Związkiem Socjalistycznych Republik Radzieckich i innymi państwami członkami Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej, jako ważnego czynnika w powiększaniu własnych osiągnięć twórczych.

4. W ramach prac naukowo-badawczych i rozwojowych zakłada się przygotowanie i wdrożenie do praktyki nowych opracowań technicznych, ekonomicznych i organizacyjnych o dużym znaczeniu społecznym i gospodarczym, a w szczególności dotyczących:

- 1) kompleksowych technologii związanych z wyżywieniem społeczeństwa,
- 2) technologii wykorzystania własnych surowców, jak przetwórstwo węgla, miedzi i wyrobów z miedzi, wykorzystania zasobów siarki, soli i innych surowców mineralnych,

- 3) automatyzacji i sterowania procesami produkcyjnymi,
- 4) rozwoju produkcji materiałów i podzespołów do elektryfikacji,
- 5) kompleksowego rozwoju metod budownictwa w celu usprawnienia i skrócenia cykli budów oraz poprawy jakości wykonawstwa,
- 6) doskonalenia systemów transportu,
- 7) zwalczania chorób społecznych, w tym nowotworowych,
- 8) racjonalnego kształtowania i wykorzystania zasobów wodnych,
- 9) ochrony środowiska naturalnego człowieka.

5. Osiągnięcia nauki i techniki powinny być na szerszą skalę wykorzystywane w gospodarce narodowej, w szczególności w procesach technologicznych, przekształcających strukturę gospodarki i przynoszących szybko wysokie efekty ekonomiczne. Przy modernizacji przemysłu należy w większym stopniu wykorzystywać wynalazki i wnioski racjonalizatorskie.

6. Ustala się, że łączne nakłady finansowe na realizację prac badawczych i rozwojowych w latach 1976—1980 wyniosą około 200 mld zł.

G. Doskonalenie systemu planowania i zarządzania

1. Należy kontynuować proces doskonalenia metod planowania i zarządzania gospodarką, dążąc do wzmocnienia strategicznej roli centralnego planowania i kierowania gospodarką narodową. Zgodnie z uchwałą VII Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej należy doskonaląc system ekonomiczno-finansowy w dostosowaniu do zmieniających się warunków oraz nadal ulepszać zasady funkcjonowania organizacji gospodarczych i umacniania ich samodzielności.

2. Należy doskonaląc system motywacyjny, uzależniając wzrost funduszy wynagrodzeń i rozwoju w organizacjach gospodarczych od osiągniętych rzeczywistych efektów gospodarowania.

3. System ekonomiczno-finansowy należy ściśle wiązać z planowaniem centralnym oraz ogólnym interesem społecznym. Należy nadal doskonaląc system ekonomiczno-finansowy oraz inne metody oddziaływania organów centralnych na działalność organizacji gospodarczych.

V. KIERUNKI PRZESTRZENNEGO ZAGOSPODAROWANIA KRAJU I ROZWOJU WOJEWÓDZTW

1. Rozwój społeczno-gospodarczy województw powinien być podporządkowany generalnym zasadom obowiązującym w kształtowaniu struktury i zadań na lata 1976—1980 i ukierunkowany — zgodnie z wytycznymi II Plenum Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej — na wykorzystanie rezerw. W planach przestrzennego zagospodarowania województw szczególna uwaga powinna być zwrócona na uwzględnienie potrzeb związanych z tworzeniem warunków do rozwoju rolnictwa, usług dla ludności, przygotowania terenów pod budownictwo mieszkaniowe oraz intensyfikowania produkcji materialnej, w tym również opartej na miejscowych surowcach i możliwościach. Należy więc prowadzić działania przyspieszające proces unowocześniania struktury społeczno-gospodarczej we wszystkich województwach, zwiększając efektywność przedsięwzięć gospodarczych w celu

rozwoju gospodarczego województw oraz dalszej poprawy warunków bytowych ludności.

Osiągnięta w wyniku reformy administracji zgodność podziału administracyjnego z aktualnym układem przestrzennym gospodarki oraz z założeniami przestrzennego zagospodarowania kraju do 1990 r. powinna stanowić przesłankę do dalszego racjonalnego kształtowania gospodarki przestrzennej oraz do aktywizacji rozwoju miast i aglomeracji miejsko-przemysłowych, które stały się ośrodkami województw.

2. Rozwój przemysłu, jako podstawowe źródło przemian w przestrzennym zagospodarowaniu kraju, powinien być realizowany przede wszystkim w drodze modernizacji i rozbudowy istniejących zakładów, zwłaszcza w regionach dysponujących odpowiednim potencjałem przemysłowym.

Należy dążyć do intensyfikacji produkcji przemysłowej w wyniku uzyskania wzrostu wydajności pracy w oparciu o postęp organizacyjny i techniczno-ekonomiczny, wykorzystanie zdolności produkcyjnych w zakładach produkcyjnych, m.in. przez stosowanie odpowiedniej polityki gospodarowania mieszkaniami oraz modernizację majątku produkcyjnego, szczególnie w drodze wymiany maszyn i urządzeń w istniejących budynkach oraz unowocześnienia procesów produkcyjnych.

Należy rozwijać eksploatację i przetwórstwo złóż surowcowych.

Budowa nowych zakładów przemysłu przetwórczego, nie związanych z miejscową bazą surowcową, powinna być realizowana przede wszystkim w nowych miastach wojewódzkich w celu przyspieszenia procesu ich rozwoju na obszarach województw zachodnich, północnych i wschodnich, mających najkorzystniejsze warunki lokalizacyjne.

W województwach nadmorskich powinien być rozwijany przemysł związany z gospodarką morską.

3. Coraz większe znaczenie dla przestrzennego zagospodarowania kraju powinien mieć rozwój intensywnego nowoczesnego rolnictwa, połączonego z przetwórstwem spożywczym.

We wszystkich województwach powinno nastąpić pogłębienie zapoczątkowanych już przemian strukturalnych i specjalizacji produkcji w rolnictwie, przy czym najszybszy wzrost produkcji rolniczej powinien nastąpić na obszarach o szczególnie korzystnych warunkach intensyfikacji produkcji. Wymaga to odpowiedniej koncentracji środków przede wszystkim na obszarach kompleksów gleb o najwyższej wartości rolniczej, w rejonach o wysokim poziomie kultury rolnej oraz w strefach zaopatrujących w żywność aglomeracje miejskie.

Hodowlę bydła należy intensyfikować zwłaszcza w północnych, południowo-zachodnich i wschodnich rejonach kraju, bogatych w użytki zielone. Produkcję mleka należy rozwijać szczególnie w rejonach większych aglomeracji miejsko-przemysłowych.

Warzywnictwo oraz budowę wielkich obiektów szklarniowych należy rozwijać na całym obszarze kraju, a zwłaszcza na zapleczu największych aglomeracji miejskich i rejonów turystycznych.

Przetwórstwo rolno-spożywcze powinno być lokalizowane w sposób silnie związany z miejscową produkcją rolniczą, a także na zapleczu wielkich miast.

4. Na obszarach mających ku temu warunki czynnikiem zmian w przestrzennym zagospodarowaniu powinien być wzrost zagospodarowania turystycznego, wczasowo-rekreacyjnego oraz rozwój lecznictwa uzdrowiskowego.

5. Rozbudowę infrastruktury technicznej należy osiągnąć przede wszystkim przez modernizację połączeń transportowych, a zwłaszcza drogowych i kolejowych, dalszy rozwój sieci łączności telekomunikacyjnej oraz budowę telewizyjnych stacji przekąźnikowych do zapewnienia odbioru II programu telewizyjnego przez około 80% mieszkańców kraju, zapewnienie łączności teleksowej wszystkich siedzib gmin z siedzibami województw, zagospodarowanie tras przelotowych o dużym nasileniu ruchu turystycznego, inwestycje w dziedzinie gospodarki wodnej, a zwłaszcza budowę zbiorników wodnych.

6. Program budownictwa mieszkaniowego powinien zapewniać uzyskanie dalszej poprawy sytuacji mieszkaniowej we wszystkich województwach.

Jednocześnie należy realizować budowę i rozbudowę urządzeń zapewniających pokrycie zapotrzebowania na wodę i energię cieplną. Przedsięwzięcia w tym zakresie powinny być realizowane we wszystkich województwach, przy czym koncentracja środków powinna nastąpić w aglomeracjach oraz większych miastach. Należy zapewnić wzrost zużycia wody dostarczanej odbiorcom przez wodociągi komunalne o około 26%.

7. Przedsięwzięcia dla ochrony środowiska naturalnego należy koncentrować przede wszystkim w rejonach o szczególnym znaczeniu społeczno-gospodarczym i o wysokich walorach przyrodniczych, kierując nakłady inwestycyjne przede wszystkim na budowę i rozbudowę miejskich oczyszczalni ścieków i urządzeń kanalizacyjnych.

Ponadto należy budować miejskie oczyszczalnie w celu zapewnienia ochrony przed zanieczyszczeniem zbiorników wodnych, stanowiących źródło zaopatrzenia miast w wodę. Budowa i rozbudowa komunalnych oczyszczalni ścieków powinny umożliwić wzrost ilości oczyszczonych ścieków z 31% w 1975 r. do 50% w 1980 r.

8. Dalszą poprawę warunków zdrowotnych ludności należy osiągnąć przede wszystkim przez oddanie do użytku nowych szpitali i modernizację istniejących, uzyskując znaczny postęp w województwach mających obecnie wskaźniki odbiegające od średniej krajowej, budowę nowych ośrodków zdrowia, wyposażonych w nowoczesny sprzęt i kadre medyczne.

9. Ustalane dla województw zadania planowe, w tym dotyczące przestrzennego rozmieszczenia sił wytwórczych, powinny stworzyć dogodne warunki do dalszego dynamicznego rozwoju poszczególnych województw.

VI. REALIZACJA STRATEGII GOSPODARCZEJ DEKADY LAT SIEDEMDZIESIĄTYCH

Wysoka aktywność zawodowa i polityczna społeczeństwa przyczyniła się do przekroczenia na wszystkich odcinkach zadań planu na lata 1971—1975.

Stworzony w wyniku dynamicznego rozwoju potencjał gospodarczy oraz zwiększone kwalifikacje zatrudnionych w gospodarce uspołecznionej stwarzają podstawy do utrzymania w pięcioleciu 1976—1980, mimo zmienionych warunków zewnętrznych i wewnętrznych, ciągłości strategii zapoczątkowanej uchwałami VI Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

Zrealizowanie zadań określonych na lata 1976—1980 powinno stworzyć warunki zapewniające dalszy postęp na drodze do rozwiniętego społeczeństwa socjalistycznego oraz istotną poprawę warunków życia ludności.

Wykonanie zadań określonych w planie na lata 1976—1980 powinno zapewnić w 1980 r. wzrost w stosunku do 1970 r.:

- dochodu narodowego wytworzonego ponad 2,2-krotnie,
- dochodu narodowego do podziału ponad 2,2-krotnie,
- funduszu spożycia ogółem około 2-krotnie,
- nakładów inwestycyjnych około 2,6-krotnie,
- płacy realnej ponad 1,6-krotnie,
- dochodów realnych ludności chłopskiej przeznaczonych na konsumpcję i budownictwo mieszkaniowe około 1,5-krotnie,
- świadczeń społecznych, obejmujących renty, emerytury, zasiłki, stypendia i inne formy pomocy społecznej ponad 3,2-krotnie,
- dostaw towarów na zaopatrzenie rynku około 3-krotnie,
- liczby łóżek w szpitalach o ponad 43 tys.,
- miejsc pracy w gospodarce uspołecznionej dla około 2,4 mln osób,
- produkcji przemysłowej prawie 2,6-krotnie,

— produkcji rolniczej ponad 1,4-krotnie,

— eksportu ponad 4-krotnie, a importu ponad 3,6-krotnie.

Podniesienie gospodarki polskiej w ciągu lat 1976—1980 na jakościowo wyższy poziom wraz z zapoczątkowaniem działań, których efekty zostaną osiągnięte po 1980 r., powinno dać gwarancję i podstawy materialne do dalszego szybkiego rozwoju Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w kolejnej dekadzie lat osiemdziesiątych.

VII. POSTANOWIENIA KOŃCOWE

1. Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej podejmując niniejszą uchwałę upoważnia Radę Ministrów do:

- 1) ustalenia zadań planowych dla poszczególnych ministerstw, innych centralnych jednostek gospodarczych oraz dla urzędów wojewódzkich,
- 2) dokonywania w kolejnych planach rocznych, w razie istotnych i uzasadnionych ekonomicznie potrzeb, zmian tych zadań w dostosowaniu do zmieniających się warunków wewnętrznych i zewnętrznych z zachowaniem podstawowych proporcji planu.

2. Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej zobowiązuje Radę Ministrów do zapewnienia pełnej realizacji zadań zawartych w uchwale.

Marszałek Sejmu: S. Gucwa

227

PROTOKÓŁ

dotyczący poprawki do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym,

podpisany w Rzymie dnia 15 września 1962 r.

W imieniu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

RADA PAŃSTWA
POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 15 września 1962 roku został podpisany w Rzymie Protokół dotyczący poprawki do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym.

Po zaznajomieniu się z powyższym protokołem Rada Państwa uznała go i uznaje za słuszny zarówno w całości, jak i każde z postanowień w nim zawartych; oświadcza, że wymieniony protokół jest przyjęty, ratyfikowany i potwierdzony, oraz przyrzeka, że będzie niezmiennie zachowywany.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie dnia 28 grudnia 1968 roku.

Przewodniczący Rady Państwa: M. Spychalski

L. S.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz

(Tekst protokołu jest zamieszczony w załączniku do niniejszego numeru.)